

Arrest

nr. 48 120 van 15 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat O. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 16 mei 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 oktober 2009.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 29 januari 2009 reeds werd geregistreerd te Hongarije.

Op 14 januari 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Hongarije de overname van verzoeker op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 25 januari 2009 weigert Hongarije de overname van verzoeker.

Op 16 juni 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Hongarije om hun beslissing te herzien en verzoeker over te nemen.

Op 4 februari 2010 stemt Hongarije in met de overname van verzoeker.

Op 13 februari 2010 wordt in België een kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 16 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“ (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 15.05.2009 is toegekomen in België. Meer dan vijf maanden later vroeg betrokkene op 30.10.2009 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Servische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in P. (...) op 22.07.1987.

Uit het Eurodacverslag van 30.10.2009 blijkt dat betrokkene in Hongarije asiel heeft aangevraagd en de Hongaarse overheid heeft op datum van 04.02.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.11.2009 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde verder dat hij eveneens in Hongarije asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 24.01.2009 Servië verliet per combi en te voet de grens met Hongarije over stak. Betrokkene verklaarde dat hij op 25.01.2010 werd opgepakt door de Hongaarse politie. Betrokkene stelt dat hij onvrijwillig asiel aanvraag na te zijn opgepakt. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende 12 dagen in een gesloten centrum zou hebben doorgebracht en vervolgens te zijn overgebracht naar een open centrum in Debrecen waar hij verbleven zou hebben tot 03.03.2009. Betrokkene verklaarde verder dat hij vervolgens Hongarije verliet richting Servië en aan de Servische kant door de politie werd opgepakt. Betrokkene stelt dat zijn vader zijn identiteitsdocumenten naar de politie bracht en dat betrokkene mocht beschikken. Vervolgens zou hij de trein genomen hebben naar Mladenovac waar hij op 04.03.2009 zou zijn toegekomen. Betrokkene zou vervolgens op 12 of 13 mei Mladenovac opnieuw verlaten hebben en reisde via Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar hij op 15.05.2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde telkens met zijn echtgenote, B. M. (...) (o.v. 6.520.063) en zijn kinderen gereisd te hebben. Pas op 30.10.2009, meer dan vijf maanden na zijn aankomst in België, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodac-verslag van 30.10.2009 werd op 14.01.2010 op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2010 een terugnameverzoek gericht aan de Hongaarse autoriteiten. De Hongaarse autoriteiten willigden op 04.02.2010 dit terugnameverzoek in voor betrokkene op basis van art 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. De Hongaarse autoriteiten willigden eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes echtgenote B. M. (...) (o.v. 6.520.063) en haar minderjarige kinderen.

Met betrekking tot de verklaarde terugkeer van betrokkene naar Servië dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij van 03.03.2009 tot 12 of 13.05.2010 in Servië verbleef. Betrokkene heeft na zijn vertrek van Hongarije naar Servië het grondgebied van de Lidstaten aldus niet langer dan drie maanden verlaten. Hierdoor blijft de verantwoordelijkheid voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag in handen van de Hongaarse autoriteiten. De Hongaarse autoriteiten hebben dit erkend in hun akkoord tot terugname van 04.02.2010. Betrokkenes asielaanvraag zal dan ook door de Hongaarse autoriteiten behandeld worden.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis

van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten.

Tijdens zijn verhoor op 17.11.2009 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde daarop dat hij hoorde dat België de mensenrechten respecteert in tegenstelling tot Duitsland en nog andere landen (DVZ, vraag 19). Betrokkene heeft dit echter van horen zeggen en brengt geen concrete elementen of bewijzen aan dat Duitsland en nog andere landen de mensenrechten niet zouden respecteren.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zijn gezondheidstoestand normaal is maar dat dochter S. (...) problemen heeft met haar oren en dat ze al tweemaal geopereerd werd in Servië maar dat het resultaat niet bevredigend was (DVZ, vraag 20). Betrokkene brengt echter geen concrete elementen of bewijzen aan dat zijn dochter niet zou kunnen reizen als gevolg hiervan. De aandoening leek alvast geen probleem te vormen om te reizen toen betrokkene samen met zijn vrouw en de vier kinderen (DVZ, vraag: andere nuttige informatie), inclusief S.(...), van Servië naar Hongarije te reizen begin 2009. Vervolgens terug van Hongarije naar Servië begin maart 2009 en uiteindelijk half mei 2009 weer terug van Servië via Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar Duitsland te reizen. Verder zijn er ook in het administratief van betrokkene en zijn gezin geen documenten aanwezig die zouden kunnen aantonen dat betrokkene of iemand van zijn gezin niet zou kunnen reizen omwille van de gezondheidstoestand. Meester Keulen faxte op 03.12.2009 weliswaar een adreswijziging door naar bureau 9ter maar een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art 9ter van de wet van 15.12.1980 werd niet overgemaakt. Het verzenden van een fax met adreswijziging naar bureau 9ter kan evenmin beschouwd worden als een aanvraag tot machtiging op basis van het bewuste art. 9ter.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties.

Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Hongarije - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Middel gebaseerd op de schending van :

- Artikel 3.2. van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 Artikel 51.5 § 1er al 2 van de wet van de 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen De artikelen 2 en 3 van de wet van de 29.07.1991 houdende de formele motivering van administratieve handelingen Tegenstrijdigheid en dus afwezigheid van motivering Het algemene principe van behoorlijk bestuur

Het algemene principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak

Volgens Artikel 3.2. van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 en artikel 51.5 § 1er al 2 van de wet van de 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de verwerende partij kan een beslissing nemen van studie van het asielaanvraag zelfs als België is niet bevoegd volgens de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 ;

In de zaak B. I.(...) , de verwerende partij heeft een automatische toepassing gemaakt van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 zonder de familie toestand van Meneer B. I. en artikel 8 van en het Convention européenne des droits de l'homme te studeren ;

De motieven ter staven van de bestreden beslissing zijn :

«... Uit het Eurodacverslag van 30.10.2009 blijkt dat betrokkene in Hongarije asiel heeft aangevraagd en de Hongaarse overheid heeft op datum van 04.02.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon ...

... Op basis van het Eurodacverslag van 30.10.2009 werd O. P. 14.01.2010 op basis van art. 16.1. C van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2010 een terugnameverzoek gericht aan de Hongaarse autoriteiten . De Hongaarse autoriteiten willigden op 04.02.2010 dit terugnameverzoek in voor betrokkene op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 . De Hongaarse autoriteiten willigden eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes echtgenote B. M. (...) (O. V. 6.520.063) en haar minderjarige kinderen ... »

De motivatie van de bestreden beslissing is niet toelaatbaar omdat er een blijkbare tegenstrijdigheid bestaat :

« ... Op basis van het Eurodacverslag van 30.10.2009 werd op 14.01.2010 op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2010 een terugnameverzoek gericht aan de Hongaarse autoriteiten . De Hongaarse autoriteiten willigden op 04.02.2010 dit terugnameverzoek in voor betrokkene op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 . De Hongaarse autoriteiten willigden eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes echtgenote B. M. (...) (O. V. 6.520.063) en haar minderjarige kinderen ... »

Wij weten niet op welke basis het bestreden beslissing is genomen :

Op basis van het Eurodacverslag van 30.10.2009 werd op 14.01.2010 op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2010 ?

Op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 ?

De Raad van State heeft al beslist:

«... Dès lors que l'Office des Etrangers ne tire aucune conséquence particulière de chacun des motifs qui fondent la décision attaquée , il n'établit aucune hiérarchie entre ces mêmes motifs mais conclut simplement au rejet de la requête , il y a lieu de considérer que c'est l'ensemble des motifs énoncés dans la décision attaquée qui ont conduit l'Office des Etrangers à prendre la décision dont recours ;

Cela étant il s'avère impossible de déterminer si l'Office des Etrangers aurait pris la même décision sur base des motifs de la décision attaquée qui s'avèrent en définitive établis »(CE. 06.07.2007 n°173.289)

Dat is het geval in casu ;

Voor de rest de verwerende partij gebruikt een stereotype motivatie ;

De verwerende partij heeft manifest geen rekening gehouden met de familie toestand van Meneer B. I. die is de vader van vijf kinderen :

- B. A. (...) geboren te B. op 02/06/2003
- B. S. (...) geboren te B. op 24/11/2004
- B. D. (...) geboren te B. op 04/05/2006
- B. S. (...) geboren op 15/05/2008
- B. C. (...) geboren te V. op 13/02/2010

B. A. (...) , B. S. (...) en B. D. (...) gaan naar school in D. (...) sinds 01.12.2009;

De Raad van State heeft al beslist:

« le principe de bonne administration visé dans le présent recours impose à l'autorité administrative l'obligation de se livrer à un examen complet des circonstances concrètes de l'affaire et des lors de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier et non d'avoir égard seulement aux éléments défavorables de celui-ci » (CE. n°127.613 van de 30.01.2004)

Le Conseil du Contentieux des Etrangers heeft al beslist:

« ...Le Conseil constate toutefois qu'alors que la partie défenderesse était informée des éléments susmentionnés pouvant entraîner une atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge , en cas d'éloignement du requérant, elle s'est abstenue de motiver l'ordre de quitter le territoire en accompagnant la décision attaquée de refus de prise en considération d'une demande d'asile sur aucun de ces points .

Force est des lors de conclure qu'en donnant l'ordre de quitter le territoire au requérant, la partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 71/5 de l'arrêté royal du 08.10.1931 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en violation des obligations

qui lui incombent au regard des instruments internationaux précités... » (Conseil du Contentieux des Etrangers n°24.538 van de 13.03.2009)

Le Tribunal de Première Instance de Bruxelles heeft alinea beslist:

« ...Que les droits consacrés par l'article 3 de la CEDH sont des droits absolus qui s'imposent aux Etats membres ; que si ceux-ci ont le pouvoir de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux sur leur territoire , ils doivent néanmoins tenir compte de l'article 3 de la CEDH qui consacre une valeur fondamentale dont les garanties doivent s'appliquer indépendamment de la nationalité ou de la régularité de la situation administrative de l'intéressé sur le territoire (voy. Cour Eur. Dr. Homme 02.05.1997 D/Royaume Uni; 17.12.1996 Ahmed/Autriche et 15.11.1996 Chahal/Royaume Uni; Bruxelles 04.05.1999 en cause Swahla Assam /Etat Beige 1998/KR/531 ; Bruxelles 0709.2006 en cause Tshilengi/Etat Beige 2002/KR/445) ;

Que les articles 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme ouvrent également en faveur de leur bénéficiaire des droits subjectifs ...»

(Tribunal de Première Instance de Bruxelles 18/05/2007 n°07/227/C X c/ Etat beige gepubliceerd in Revue du droit des étrangers , n°143 , avril-mai-juin 2007 , p.175)

In de zaak B. I. , de verwerende partij heeft een automatische toepassing gemaakt van art. 16.1 .C van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 zonder de familie toestand van Meneer B. I. en artikel 8 van en het Convention européenne des droits de l'homme te studeren ;

Dat is niet toelaatbaar en dat is een schending van :

- Artikel 3.2. van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003
- Artikel 51.5 §^{er} al 2 van de wet van de 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- De artikelen 2 en 3 van de wet van de 29.07.1991 houdende de formele motivering van administratieve handelingen
- Tegenstrijdigheid en dus afwezigheid van motivering
- Het algemene principe van behoorlijk bestuur
- Het algemene principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak".

2.2. In de nota repliceert verwerende partij inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat verzoeker het belang ontbeert bij het aanvoeren van de schending van de formele motiveringsplicht. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd waarom Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker is niet ernstig waar hij poogt voor te houden dat hij niet weet op welke basis de bestreden beslissing is genomen en twee zinsneden citeert uit de bestreden beslissing waarbij telkenmale uitdrukkelijk artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening wordt vermeld. Het gegeven dat er éénmaal 2010 als jaartal wordt vermeld in plaats van 2003 (de Dublin-II-Verordening dateert van 2003) maakt onbetwistbaar een materiële vergissing uit, die geenszins aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Overigens wordt zowel in een door verzoeker geciteerde zinsnede als op het einde van de bestreden beslissing verscheidene malen correct 2003 als jaartal van de verordening vermeld, zodat zijn kritiek werkelijk niet dienstig is.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht beslist dat Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, gezien het positieve Eurodacresultaat waaruit blijkt dat verzoeker reeds in Hongarije een asielaanvraag heeft ingediend, hetgeen door verzoeker uitdrukkelijk erkend werd. Verzoeker erkent dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije zodat Hongarije conform de bepalingen van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en er geheel terecht om de terugname van verzoeker werd gevraagd. Hongarije heeft de terugname uitdrukkelijk aanvaard.

Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft gesteld dat op basis van de elementen vermeld in de beslissing, wordt besloten dat de asielaanvraag van verzoeker niet door de Belgische autoriteiten wordt behandeld met toepassing van artikel 3.2 of artikel 7 of artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. Voor zoveel als nodig merkt verwerende partij op dat uit artikel 3.2 of artikel 15 van de Dublin-II-Verordening niet de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoeker zelf te behandelen. Dit artikel voorziet enkel dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Verwerende partij heeft desbetreffend een eigen appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uit de zeer

uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat verwerende partij ter dege rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen elementen en terecht heeft besloten dat Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoeker merkt verwerende partij op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen, waarbij hij zich beroept op het naar school gaan van de oudste drie. Verwerende partij dient vast te stellen dat verzoeker zich tijdens zijn verhoor niet heeft beroepen op het schoollopen van de minderjarige kinderen als een omstandigheid die zou maken dat de asielaanvraag in België moet worden behandeld, dat hierop bijgevolg niet diende te worden geantwoord in de bestreden beslissing, dat het overname-akkoord betreffende verzoekers echtgenote betrekking heeft zowel op haar als op de minderjarige kinderen en dat ook de beslissing betrekking heeft op verzoekers echtgenote en al de minderjarige kinderen. De verwijzing naar bepaalde rechtspraak is niet dienstig, ook al omdat verzoeker niet aantoonde dat hij zich in dezelfde omstandigheden bevindt en hij deze rechtspraak niet betreft op zijn persoonlijke situatie.

2.3. In de repliekmemorie verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

2.4.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Dit artikel bepaalt dat elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen, ook al is hij daartoe niet verplicht. Verzoeker meent dat de Belgische staat zijn asielverzoek had moeten behandelen maar integendeel echter *“een automatische toepassing gemaakt (heeft) van art. 16.1.C” van de Dublin-II-Verordening*.

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening verwezen naar de verklaringen van verzoeker dat hij in België asiel aanvraagde omdat hij hoorde dat België de mensenrechten respecteert, dat hij geen familieleden in België of Europa heeft, dat zijn gezondheidstoestand normaal is maar dat de dochter S. problemen heeft, dat verzoeker geen elementen heeft voorgebracht die aantonen dat dit probleem de dochter verhindert om te reizen, dat er in het dossier van verzoeker geen elementen zijn die erop wijzen dat iemand van zijn gezin niet zou kunnen reizen omwille van de gezondheidstoestand, en vervolgens wordt overwogen: *“Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003.”*

De Raad stelt vast dat de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule, in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandelt wenst te zien. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoeker aangebrachte gegevens heeft beoordeeld en in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Dit artikel schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

De schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening of van artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat een gelijkaardige bepaling inhoudt, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan Hongarije toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de motivering tegenstrijdig is waar verwezen wordt naar de Verordening nr. 343/2003 van 18.02.2010 en anderzijds naar de Verordening nr. 343/2003 van 18.02.2003.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing steeds verwezen wordt naar de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en slechts éénmaal naar de datum "18.02.2010". Deze eenmalige foutieve vermelding in de bestreden beslissing van het jaartal van de Dublin-II-Verordening, die duidelijk een materiële vergissing uitmaakt, brengt niet mee dat verzoeker niet zou weten op welke motieven de bestreden beslissing steunt, of dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op een foutieve feitenvinding. Uit het geheel van de motieven blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening tot zijn conclusie is gekomen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker kan niet voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing gevitieerd zouden zijn door deze materiële vergissing. Verzoeker toont ook niet aan dat er een verordening zou zijn van 18 februari 2010 met een artikel 16.1.c waardoor hij zou kunnen twifelen aan welke Europese bepaling op hem van toepassing is. Er kan niet worden aangenomen dat de motieven tegenstrijdig zijn of dat er een afwezigheid is van motivering. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht het arrest van de Raad van State waarnaar hij in dit verband verwijst, een ander licht zou kunnen werpen op deze vaststelling.

2.4.3. Verzoeker voert ten slotte aan dat de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met zijn familiale toestand: verzoeker is vader van vijf kinderen waarvan de drie oudste naar school gaan in België sedert 1 december 2009.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers familiale toestand vooreerst gemeld dat de terugname door Hongarije aanvaard werd voor hemzelf, dat ook het terugnameverzoek van zijn echtgenote en de minderjarige kinderen werd ingewilligd en dat de medische aandoening van dochter S. geen beletsel vormde voor verzoeker, zijn echtgenote en hun toen nog vier kinderen om te reizen en om naar België te komen. Ten slotte wordt gesteld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht om zijn asielaanvraag in België te laten behandelen op basis van artikel 7 of artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat hij vijf kinderen heeft. De omstandigheid dat de oudste drie kinderen naar school gaan in België, houdt op zich geen verband met de criteria voor het bepalen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Verzoeker toont alleszins niet aan dat hij hiervan melding zou hebben gemaakt maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele

vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), merkt de Raad het volgende op.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker gehuwd is en samenleeft met zijn partner en hun vijf kinderen, zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker, zijn echtgenote en de kinderen beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de vijf kinderen de moeder dienen te vergezellen en dat aan de moeder, echtgenote van verzoeker, op dezelfde datum een bijlage 26^{quater} ter kennis werd gebracht. Het gezin wordt dus niet van elkaar gescheiden.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet en in de Dublin-II-Verordening. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar hij is van mening dat geen rekening werd gehouden met de kinderen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de vijf kinderen van verzoeker, zoals hierboven vermeld. De Raad herhaalt vervolgens dat verzoeker niet aantoonde dat hij de omstandigheid dat zijn drie oudste kinderen naar school gaan in België, zou hebben aangehaald als reden om zijn asielaanvraag in België behandeld te willen zien.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). In wezen verwijst verzoeker stuk voor stuk naar rechtspraak van de Raad van State en de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich in dezelfde situatie bevindt, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op zijn eigen situatie. Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing.

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt. De

bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezinsleden wordt gescheiden. Er dient dan ook te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

2.5. Waar verzoeker ten slotte de schending aanvoert van *“het algemene principe van behoorlijk bestuur”* maar niet verduidelijkt om wel beginsel het gaat, is het middel niet ontvankelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van *“het algemene principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak”* en hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel zou bedoelen, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien verzoeker niet aantoont dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.6. De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET